

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **D. M., narozený dne X**
bytem X
nyní X
sídlem X

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2022 č. j. MHMP 1551712/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskosprávního (dále jen „žalovaný“), ze dne 25. 8. 2022, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

j. MHMP 1551712/2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ze dne 13. 7. 2022, č. j. UMCP3 269229/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) Úřadu městské části Praha 3, odboru občansko správního (dále jen „správní orgán I. stupně“).

2. Žalobce byl prvostupňovým rozhodnutím shledán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se úmyslně dopustil dne 6. 1. 2022 v době okolo 14.05 hodin před domem č. p. 1632/180 v ulici Vinohradská, Praha 3, když členům zakročující hlídky Policie České republiky, Krajského ředitelství hl. m. Prahy, Pohotovostní motorizované jednotky, ve složení pprap. V. T. a pprap. T. T., sdělil: *„Nějakej debilní policajt mi nebude říkat, že mu nemám mířit mobilem do obličeje!; Všichni policajti jsou dementi, tak ať jdou do prdele!“*, a takového jednání se dopustil přesto, že mimo jiné i za přestupek proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, byl rozhodnutím Úřadu městské části Praha 9 ze dne 16. 7. 2021, vedeným pod č. j. MCP09/77235/2021, které nabylo právní moci dne 3. 8. 2021, potrestán pokutou ve výši 5 000 Kč, tedy úmyslně znevážil postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 7 500 Kč podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a podle § 5 odst. 4 písm. a) zákona o některých přestupcích.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že skutkový stav nebyl dostatečně důkazně podložený, je zcela smyšlený a v rozporu s nahrávkou. Na místě bylo mnoho lidí, ale vyslechnuti byli jen dva policisté, oba mají zájem na výsledku řízení a jsou zaujatí. Žalobce měl za to, že mohlo být v řízení využito mnoho kamerových záznamů.
4. Žalobce se hrubě urážlivě vyjadřuje na adresu policistů také v žalobě, má za to, že má právo na přiměřenou kritiku státní správy, odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 750/15 a II. ÚS 3664/14, dále na případ Chmelíř proti ČR projednávaný před Evropským soudem pro lidská práva. Žalobce dále poukázal na mnoho případů, kde podle jeho názoru policie či lékaři nejednali správně.
5. Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí či zrušení a vrácení k novému projednání bez těchto procesních chyb a nedostatku důkazů.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky se shodují s odvolacími námitkami, které byly vypořádány v napadeném rozhodnutí. Nadto námitky z větší části ani se skutkem spáchaným 6. 1. 2022 nesouvisí. Videozáznam žalobcem předložený nebyl; v době znevážení policistů, okolo 14 hod., byli na místě přítomni dva konkrétní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

policisté, kteří posléze událost při ústním projednání v postavení svědků zevrubně popsali. Rozhodnutí o přestupku žalobce byla řádně zdůvodněna a mají oporu v provedených řízeních. Nadto žalobce podal k nadřízenému správnímu orgánu žalovaného, k Ministerstvu vnitra ČR dne 5. 9. 2022 podnět na přezkum správního rozhodnutí žalovaného. Přípisem ze dne 5. 10. 2022, č. j. MV-77746-7/VS-2022, pak ministerstvo žalobci sdělilo, že v postupu žalovaného, včetně jeho rozhodnutí, neshledalo žádnou nezákonnost.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že zneužije postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci“*.
9. Podle § 50 odst. 1 správního řádu *„podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.“* Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů *„užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“*
10. V projednávaném případě se jedná o skutkovou podstatu přestupku proti veřejnému pořádku, jejímž cílem je ochrana autority a vážnosti veřejné moci navenek, potažmo ochrana normy komunikace s úředními osobami, jejichž prostřednictvím veřejná moc koná. Základem je, aby každé jednání s úřední osobou bylo pokud možno kultivované a důstojné (srovnej STRAKOŠ, Jan. § 5 Přestupky proti veřejnému pořádku. In: STRAKOŠ, Jan. Zákon o některých přestupcích: Praktický komentář. Wolters Kluwer).
11. Ustanovení přestupku podle § 5 odst. 1 písm. b) směřuje především na ty situace, kdy jednání fyzických osob dosahuje takové míry intenzity, která je i při větší dávce tolerance, velkorysosti a nadhledu úředních osob pro úřední osoby již neúnosná, frustrující. Zda o takový případ půjde, závisí na okolnostech konkrétního případu (srovnej STRAKOŠ, Jan. § 5 Přestupky proti veřejnému pořádku. In: STRAKOŠ, Jan. Zákon o některých přestupcích: Praktický komentář. Wolters Kluwer).
12. Smyslem počínání žalobce v projednávaném případě evidentně nebylo upozornit na závadnost výkonu veřejné moci, nýbrž úřední osobu veřejně zostudit, a tím dát najevo svůj celkový despekt k veřejné moci. Tolerance takového chování státem však v zásadě nemůže být přípustná. Nutným atributem demokratické formy státu sice je svoboda slova, ale ani ta není bezbřehá, nehledě na to, že pokud jedinec považuje konkrétní postup úřední osoby za nezákonný, může mu vzdorovat pomocí relevantních právních prostředků, nikoliv nezbytně verbálními napadáními. V tomto ohledu je přípustnou

běžná, oprávněná kritika úředních osob, ne však již taková, která svým obsahem a formou vybočí z mezí slušnosti. Kritika totiž primárně nemůže sledovat cíl pomluvy, zostouzení, urážky, příp. skandalizace určité fyzické osoby (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2005, sp. zn. 30 Cdo 1872/2004).

13. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl policisty vyzván, ať urážlivého chování zanechá, na to však žalobce reagoval pouze dalšími urážkami. Ostatně žalobce v hrubých urážkách směřujících k policistovi T. (a dalším policistům obecně) pokračoval i v podané žalobě. Obsahem vyjádření žalobce žádná věcná kritika není, žalobce není postižen za vyjádření kritického názoru na činnost policie, ale za znevažování policistů hrubými urážkami.
14. Žalobce v žalobě sporoval průběh incidentu, namítal, že vytýkané urážky směrem k zasahujícím policistům nevyslovil. V tomto směru však má soud za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a jednoznačně. V průběhu správního řízení žalobce uvedl a podepsal, že využívá svého práva k věci nevypovídat. Ústní jednání bylo ve věci nařízeno na den 29. 6. 2022 ve 14:00 hodin, žalobce pak tohoto dne ve 13:11 hodin zaslal správnímu orgánu mail, že je s dcerou u lékaře a že se k jednání nestihne dostavit, žádal o odložení jednání, důvod pro nedostavení se nedoložil. Správní orgán žalobci obratem sdělil, že jsou k jednání voláni svědci, tyto již není možné vyrozumět o odročení jednání. Žalobce byl poučen, že se s výpověďmi má právo seznámit, může navrhnout opětovné předvolání svědků. Dle protokolu o ústním jednání žalobce dal telefonicky souhlas s konáním ústního jednání v jeho nepřítomnosti, na jednání pak byli vyslechnuti oba předvolaní policisté. Tyto skutečnosti nebyly v žalobě zpochybňovány.
15. Při jednání byli vyslechnuti oba zasahující policisté, a to V. T. a T. T. Oba shodně popsali, co se odehrálo dne 6. 1. 2022 při jejich hlídce. Byli v 13.40 hodin vysláni do Vinohradské ulice, kde měl nějaký muž pronásledovat ženu, urážet ji a přitom si ji ještě natáčet. Na místě se nacházely dvě ženy a muž, který držel v ruce mobilní telefon. Jedna z žen byla lékařka, druhá zdravotní sestra, žalobce je měl urážet již v ordinaci, protože z důvodu plné kapacity jej nechtěly přijmout do péče, následně si na ně měl počkat před ordinací, pronásledovat je při cestě, urážet je a natáčet na telefon, ženy pak kontaktovaly policii. Svědek T. se žalobce dotázal, co se stalo, ten odpovídal, že se s ním bavít nebude, že mu mají zavolat právníka. Přitom držel v ruce mobilní telefon a sdělil, že situaci nahrává. S tímto telefonem mířil z bezprostřední blízkosti na policisty. Oba policisty urážel slovy: „Nějakej debilní policajt mi nebude říkat, že mu nemám mříť mobilem do obličeje!“ Svědek T. vyzval žalobce, ať urážek zanechá. Žalobce pak dodal: „Všichni policajti jsou dementi, tak ať jdou do prdele!“ Tomuto jednání byly přítomné obě ženy. Následně byl žalobce v 14.05 hodin zajištěn a v 15.20 hodin předán na místní oddělení policie Jarov. Oba svědci vypověděli, že videozáznam nepořizovali, žádný vztah k žalobci nemají.
16. Soud výpovědi obou svědků hodnotí jako podrobné, konzistentní, vzájemně korespondující, ostatně žalobce na žádné konkrétní rozpory ani nepoukazoval. Oba svědci neměli žádný kontakt s žalobcem ani před tímto incidentem, ani po něm, žalobce sice v žalobě namítá, že mají zájem na výsledku řízení a jsou zaujatí, ale podrobnosti k tomuto neuvádí, svědci žádný vztah k žalobci nemají, ze spisu neplyne ani žádný jejich zájem na výsledku správního řízení. Nedošlo k žádnému vzájemnému fyzickému napadení, nic nenasvědčuje tomu, že by tento zásah měl být pro policisty nějak výjimečný. Pokud žalobce v žalobě uvádí konkrétní případy, kdy jej policie má

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

dlouhodobě a cíleně urážet, je zřejmé, že jde o konflikty s jinými policisty, nikoli s policisty přítomnými zásahu dne 6. 1. 2022. Žalobce zároveň ve správním řízení žádnou svou skutkovou verzi nepředestřel. Žalobce byl také vyrozuměn o právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, nijak se však k věci nevyjádřil, žádné návrhy na doplnění dokazování neučinil.

17. V žalobě pak žalobce incident popisuje zcela odlišně od obou svědků, zároveň ne příliš konzistentně, uvádí, že na místě bylo 4 až 5 policejních aut, trvale skupina šesti policistů, nejvíce bylo na místě deset policistů. Na jiném místě žaloby uvádí, že na místě byla tři policejní auta, byl obklíčen šesti až sedmi policisty, kteří byli ozbrojeni střelnými zbraněmi. V žalobě pak dále uvádí, že bylo přítomno velké množství svědků (12), namítal, že výroky potvrdili jen svědci dva. Zároveň však žalobce dále uvádí, že přítomných lidí bylo minimálně devět, výpověď je jen od dvou policistů. Tento popis událostí žalobcem je zcela v rozporu s úředním záznamem ze dne 6. 1. 2022 i se svědeckými výpověďmi. Ze spisu nevyplývá, že by se Prahou řítilo deset policistů zásahové policejní motorové jednotky s majáky, jak žalobce uvádí v žalobě a dovozuje, že jistě někdo musel pořídit i kamerový záznam. Na místo dorazila pouze jedna hlídka policie, a to svědek T. a T., tito kamerový záznam nepořizovali. Pokud následně na místo dorazili i další přivolání policisté, nebylo to v době projednávaného přestupového jednání.
18. V řízení nenastala situace „tvrzení proti tvrzení“, jak žalobce uvádí, žalobce sám k věci odmítl vypovídat, žádnou svou skutkovou verzi prvostupňovému správnímu orgánu nepředestřel, neuvedl zároveň nic, co by zpochybňovalo věrohodnost svědeckých výpovědí. Výpovědi policistů skutečně nemají větší důkazní sílu, avšak sám žalobce ve věci nevypovídal. Soud neshledal, že bylo postupováno v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 520/16, neboť v projednávaném případě nebyly favorizovány výpovědi policistů před výpovědí žalobce.
19. Žalobce dále konstatoval, že jsou k dispozici nahrávky z místa činu – měla natáčet lékařka, sestra, tři policejní auta, policisté měli natáčet žalobce mobilními telefony i kamerami, co měli na sobě, na místě byly i kamery Magistrátu hlavního města Prahy, také žalobce má kamerové záznamy. K tomuto soud uvádí, že tato tvrzení jsou v rozporu se spisem, nebylo zjištěno, že by některá z přítomných žen konflikt natáčela, videozáznam nepořizovali ani policisté, ze spisu nevyplývá, že by na místě bylo policejní auto se zapnutou kamerou. Ke kamerovému systému na křižovatce Vinohradská soud konstatuje, že tento výstup z kamer by neobsahoval též zvukový záznam, pro objasnění přestupkového jednání by tento důkaz nebyl využitelný. Je tak zřejmé, že jediným zvukovým záznamem zřejmě disponuje žalobce, který ho však správním orgánům nedal k dispozici, neposkytl ho ani soudu. Pokud žalobce namítá, že na místě bylo mnoho nezaujatých svědků, kteří měli být vyslechnuti, tato námitka je zcela obecná, žalobce měl možnost ve správním řízení se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a navrhnout doplnění dokazování, což neučinil. Konkrétní důkazy vztahující se k projednávané věci žalobce nenavrl ani v žalobě.
20. Správní orgán je dle § 50 odst. 3, věty druhé správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Zároveň dle § 3 správního řádu je úkolem správního orgánu zjistit stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Klíčové pro přezkum rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda si správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, z níž lze po

jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil, a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS).

21. Žalovaný správně dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nevznikly žádné důvodné pochybnosti o správnosti těchto zjištění. Správní orgány velmi podrobně popsaly, jak provedené důkazy hodnotily a jaké z nich učinily závěry. Detailně bylo rozebráno, proč správní orgány uvěřily výpovědi obou svědků, soud k tomuto hodnocení nemá výhrady.
22. S projednávanou věcí pak nijak nesouvisí, že žalobce měly v jiných případech urážet i další osoby (lékaři, kolemdoucí...), stejně tak s věcí nesouvisí ani to, že další osoby mohly mít konflikty s policií.
23. Žalobce sice v žalobě vytýkané jednání popírá, zároveň však v žalobě namítá, že šlo o výkon práva na přiměřenou kritiku státní správy, judikatura, na kterou poukazuje, se nevztahuje k projednávané věci, v odkazovaných případech šlo o uložení pořádkových pokut soudy. Soud nepochybně, že je od orgánů státní moci vyžadována vyšší míra tolerance, není však možné policisty opakovaně nazývat „debily“ či „dementy“ a posílat je „do prdele“.
24. Soud tedy uzavírá, že v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě žalobce (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
25. Odkazy žalobce, že v jiných řízeních dostal za pravdu díky kamerovému záznamu, pak s touto věcí nesouvisí. Soud nepochybně, že v některých případech mohou být kamerové záznamy vhodné a užitečné jako jeden z důkazních prostředků, záleží však vždy na okolnostech konkrétního případu.
26. Pokud žalobce uváděl, že on sám má k dispozici nahrávku incidentu, soud konstatuje, že tuto správním orgánům ani soudu neposkytl. Soud v této souvislosti nevyhověl žádosti žalobce o odročení jednání soudu do doby, než bude propuštěn na svobodu a opět získá svůj přístup k telefonu, když primárně měl žalobce možnost případnou nahrávku poskytnout již ve správním řízení, zároveň v době podání žaloby žalobci nic nebránilo případné důkazy poskytnout, žalobce nijak nevysvětluje důvod, proč s tímto krokem otálel. Vzhledem k těmto skutečnostem soud návrhu na odročení jednání nevyhověl.
27. Soud nedoplnil dokazování přílohami k žalobě, soudu není zřejmá spojitost s projednávanou věcí u korespondence ohledně cesty vlakem, kdy agresivní muž odmítl předložit platnou jízdenku, ohledně neúplné kopie popisující chování nstržm. Bc. H., jednoho odstavce z blíže neurčeného rozsudku popisujícího nevhodné chování strážníků, konkrétně strážníka Č., ohledně zprávy z ambulance ze dne 14. 1. 2020 popisující agresivního muže napadajícího personál nemocnice, ohledně listiny vytvořené zřejmě žalobcem s příklady vyhrožování, ohledně článků o nevhodných chováních policistů, ohledně dopisu o ukončení péče žalobci Všeobecnou fakultní nemocnicí

v Praze z důvodu jeho vulgárního chování k pacientům i personálu a ohledně dopisu ze dne 23. 2. 2022 o výkonu dohledu, kdy žalobce požadoval prošetření svého vyhrožování řediteli Všeobecné fakultní nemocnice v Praze.

28. K samotnému průběhu soudního jednání soud konstatuje, že na žádost žalobce nařídil ústní jednání, umožnil žalobci účast prostřednictvím videokonference. Žalobce nejprve o jednání nejevil zájem s tím, že neví, o co se jedná, že jednání nepožadoval. Soud při jednání předestřel podstatné údaje ze správního spisu, nemohl však vyhovět požadavku žalobce mu správní spis zaslat do věznice. Do správního spisu měl možnost žalobce již dříve nahlédnout, neboť v době projednávání přestupku nebyl omezený na svobodě. Soudce žalobci sdělil, že mu zprostředkuje i podstatný obsah dalších listin ze správního spisu, pokud žalobce svůj požadavek upřesní. K tomu nedošlo. Žalobce také namítal, že mu není znám obsah žaloby, také podstatný obsah žaloby soudce při jednání shrnul a žalobci umožnil se k věci vyjádřit. Žalobce byl opakovaně upozorňován, že nelze soudci skákat do řeči, soudce vždy dal následně žalobci prostor pro jeho připomínky a vyjádření. Situace se stala neúnosnou při vyhlášení rozsudku, kdy žalobce opakovaně vstupoval do odůvodnění a vyjadřoval nespokojenost a výrazný despekt k soudu. Soudce tedy po několika marných upozorněních ztlumil při vyhlášení rozsudku přenášený zvuk z věznice, přitom zvukový i obrazový záznam zůstal žalobci zachován.
29. Pokud jde o námitku vznesenou při jednání soudu, že žalobci byla před správním orgánem upřena účast na jednání, soud ji hodnotí jako opožděnou. Nad rámec tohoto závěru soudce při jednání žalobci vysvětlil, že ani v případě včasnosti námitky by nebyla důvodná, když podle obsahu správního spisu se žalobce u jednání před správním orgánem omluvil nikoliv včas, svou omluvu ničím nedoložil, posléze s projednáním v nepřítomnosti souhlasil, zároveň byl prokazatelně informován o možnosti navrhnout opětovné předvolání svědků. Žalobce této možnosti nevyužil.
30. Soud tedy uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. listopadu 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně